

„кралевство и пр., за каквито постъпки и дѣйствия ми „донасятъ, че ставали отъ ваша страна“.

Странно впечатление произведоха върху насъ послѣднитѣ думи на благородния графъ, изказани хладнокръвно, но и съ чувствително внушителенъ тонъ. Подиръ нѣкои обяснения, обаче, стана явно, че съ тѣхъ той ималъ прѣдъ видъ не лични наши нѣкои постъпки и дѣйствия, и не нашия мемоаръ, който му билъ изпратенъ отъ Лондонъ на врѣме, както самъ ни каза, а ималъ прѣдъ видъ съобщени му нѣкои постъпки и дѣйствия отъ страна на единъ български комитетъ въ Букурещъ, както и единъ отъ тоя комитетъ обнародванъ по-късно мемоаръ (1/13-и декемврия 1876 г.), въ който се иска възстановлението на една автономна и независима българска държава, едно българско кралевство, съ собствена България, съ Тракия и Македония и пр. Върху графа повлияла въ тоя случай еднаквостта на името *Цанковъ* — Цанковъ, моя другаръ, и Цанковъ (Кирякъ), неговъ племеникъ, името на когото стои на първо мѣсто между подписавшитѣ тоя букурешки мемоаръ. Отъ тукъ смѣсване и на имената и на дѣйствията.

„Такива бъркотии ставатъ, когато въ една и съща „обща работа се мѣсятъ безъ прѣдварително споразумѣние много и разни лица“, съмъ забѣлѣжилъ буквално по тоя случай въ дневника си.

Въ всѣки случай ние се потрудохме да освѣтимъ австро-венгерския министръ върху нашата особена мисия, която, казвахме, не произхожда отъ каквѣто и да е вънъ изъ България комитетъ, а иде изъ самия страждущъ български народъ, върху подадения отъ насъ мемоаръ, въ който не става дума за българско кралевство, и върху дѣйствителнитѣ за сега желанія на тоя народъ, който, казвахме още, не мислимъ да иска невъзможното, като